

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

SETEMBRE - OCTUBRE 1977

SANTA EULALIA DE RONSANA

ANX X

N.º 87

Editorial

UN POBLE NO MOR SI ELS SEUS FILLS NO VOLEN

Catalunya està vivint unes jornades esperançadores a rel del restabliment —ni que sigui provisional— de la Generalitat i del retorn del President, l'Honorable Tarradellas.

El que han decidit els decrets del govern, a molts catalans ens sembla que no és tot el que esperàvem, i potser molts castellans pensen vist des de Castella, que gairebé és massa. Molts deuen pensar que es tracta d'unes concessions a Catalunya. Vist pels catalans es tracta d'un reconeixement de la nostra història, de les nostres institucions i, en definitiva, de la nostra pàtria.

L'interès per les coses de Catalunya va creixent.

Molts l'han tingut clar des de sempre, i no eren compresos. D'altres, sota l'influx que els esdeveniments col·lectius tenen sempre en les persones i en la seva mentalitat han anat canviant maneres de pensar i van veient més coses clares. Una i altra cosa són nobles i tal vegada convenients.

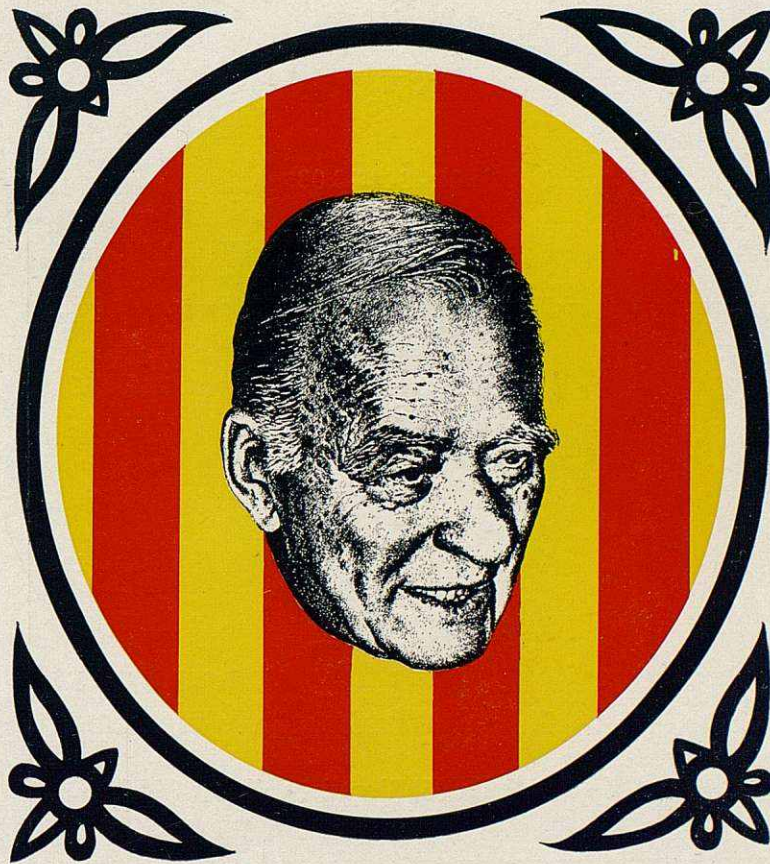
El resorgir de Catalunya necessita arrels fondes i persones que sempre s'han mostrat fidels a la causa. I necessita també entrar en les capes més populars i massives, sense caure mai en el folclorisme o la moda, que poden ser manipulats.

Hi ha també molta gent que sempre deu haver desitjat aquest dia, però que les circumstàncies els havien dut a perdre'n gairebé les esperances o almenys la il·lusió. I a no manifestar massa el que pensaven.

Ara el clima és diferent. I és més fàcil d'animar-se.

Hi ha però un punt necessari per tal que el moviment popular sigui seriós: aquest punt és la cultura.

La Televisió Espanyola, no fa gaires dissabtes, en el programa «Informe Semanal» ens va oferir una mostra de

com la nostra història i els nostres personatges poden esdevenir coneguts pel poble a través dels mitjans de comunicació. En aquest sentit la majoria de diaris han millorat força —i aquí cal també tenir present que el marge de joc se'ls ha eixamplat— i ens informen amb força amplitud, no sols amb notícies, sinó amb articles de fons.

Però hi ha un nivell que és previ a tot això: és el de la formació cultural que es rep en la infància i l'adolescència.

Els qui l'han rebuda de l'acabament de la guerra ençà, no han sentit parlar a escola de la Generalitat ni dels seus presidents, ni de la diferència entre la política que seguien els Austries en comparació amb els Borbons pel que fa a Catalunya.

O si n'han sentit parlar, ha estat perquè el mestre ha explicat més

coses que les demanades pel programa i que no figuraven en el llibre de text. Podríem dir que la gent de quaranta anys en avall, si n'està assabentada és perquè ho ha fet d'una manera una mica autodidacta.

Esperem doncs que, entre les moltes coses que caldrà anar ordenant, a través de les lleis i decrets que vagin venint, hi hagi la d'un ensenyament no sols en català, sinó profundament català. És a dir, que sense deixar de banda l'ensenyament de la Història i la Geografia universals i dels diversos pobles d'Espanya, així com l'aprenentatge de tants idiomes com els alumnes siguin capaços d'assimilar, doni un lloc privilegiat, des del començament fins a l'acabament dels estudis, al coneixement de la terra, la història, la llengua, els costums, l'art i la literatura dels països catalans.

Només així tot el que fa a Catalunya deixarà de ser considerat com una cosa mig amagada o una ceba d'uns quants.